

ՆՈՐ ԵՐԳԵՐ

ՎԻԿՏՈՐԻԱ ԱՂԱՆՈՒՐԻ

ՈՒՐԱԾՈՒԹՅԱՆ ԵՐԳԵՐ

Ո՛վ եղբայրներ, ուրախութիւնը երգենք,
Ուրախութիւնն. անբիծն ամէն կեղտերէ
Ձայն կը տեսնէ ամէն տեղ. այն չոր կարծուած
Ոստը տեսէք, լուսեղ զոհար մը կայ ծայրն:

Նայեցէ՛ք. հոն այն սառին, այն վաղանցիկ
Մառախուղին ետեւէն՝ պինդ, անյողողող
Կ'երթայ արիւն յաղթողաբար: Կը վառէ
Անըջանքի մը լոյսն հոգին տաղտկալից:

Հոն զարբինին ափին մէջն է, որ կը զգայ
Իր ոյժը տեղը. կայծերու խուրձին մէջ՝
Որ կը փրթի երկաթէն. կուռ կըռանէն
Եւեռուած սալին կըշուտեան մէջն է հըզօր:

Քերթողին հետն է, եթէ թեւը տաղին
Փայլատակէ. եթէ պատկեր շնորհէ տմայն
Ըսփինքսն՝ արուեստն. ան խուսափուկ տիեզերքն
Ուրունքու՝ սեղմ տողերով կը պըրկէ:

Ձայն մի՛ փրնտէք միայն յաղթող զունդերուն,
Կամ անտառին մէջ ծալ ի ծալ դրօշներու,
Կամ այն բարձունքն ուր կը հասնի վեհապանծ
Թըռիչքով փառքն, եղբայրներ, մի՛ փրնտէք
(զայն):

Համեստ՝ զաղտնի կռիւներու, լուռ ցաւոց մէջ
Ինչպէս ծաղիկ մ'աւերակաց դերբուկին՝
Կը բողբոջէ և կը ծընի ան մեր մէջ
Աւելի փաղցր ու ճըշմարիտ ու բուն մերն:

Ան կը ժրպտի երբ վեհ խօսքով կը ձաղկենք
Մենք զոռոգներն. երբ անուշ խօսք մը կ'ուղղենք
Խոնարհներուն. մեզ կը վառէ, սիրտ կու տայ
Թէ՛ն ըլլանք կէտ անիրաւ սլաքներու:

Եւ աւելի՛ կը փայլակէ ոչ վրէժի
Վայրագ աչքին, այլ անուշակ բիբին մէջ
Մարդուն՝ որ հեւ ի հեւ օրուան կը սպասէ
Որ կարենայ պատուհասել, և կ'ներէ:

ՎԵՏԱԳՆԵԼԻՈՑ ԳԱՐՈՒՆԸ

- «Թաշկինակներ են պարապ
Չոր կը բերէ մեղմիկ սիւքն
Արեւմտեան, շոպուած այն
Գերեզմանէն»: Եղկելի,

Քեզ կը խաբեն քու յոգնած
Ու ճայրտած աշուրներդ:
Կապոյտ երկնի մէջ՝ ճերմակ
Ամպիկներու ծուէներն են:

- «Ո՛ր վիշտն երբեք բըղխեց դուրս
Արեւէզ ողբ մ'աւելի՛
Դառն ու յամառ ու տըխուր
Քան այն՝ զոր ես կը կըրեմ»:

Հոս ոչ ոք չի վըշտագնիր:
Առունքու ժպտներն են
Որ արեւուն տակ ազատ
Բլուրներն ի վար կը հօսին:

- «Հոն զոյգ ցնորքներ կը տեսնեմ
Ծրեաժ ծընգած ծիրերու,
Յըցած իրենց ձիւնաթոյր
Հերքն ու մազերն հովերուն»:

Յաւերժօրէն դալկահար
Երազ մը քեզ կը տիրէ:
Ձե՛ս տեսներ. այն «ծերուկներն»
Նըշնիններ են ծաղկած:

ԱՌԻՍՆԱԿԱՆ ԴԻԴԻԹԱՆՔՆԵՐ

Ժամանակէն դըմնէօրէն ջարդուած
Նըսեմ ժայռեր՝ շուրջը մէռած ջրերերու
Կարակումին՝ գիշերին մէջ կը դիտեն
Եւթն հրաշալի լուսացընցուլ լապտերին,

Որ պիտ' թեւէ քիչ ատենէն լեւանց վրայ,
Ու կը նային՝ զգալով շօշափը անոր,
Որ պիտ' անեղ սեպերն ընէ խարոյկներ
Սուրբ, ճահիճները շինջ աչքեր արծաթէ:

ՄԾԱՌԱՅԻՆ ՓԱԹՈՐԻԿ

Հոգի կ'անցնի մըրըրկոտ
Թեւով մը շէշո՝ գորշորակ
Կանաչին վրայ՝ ուր հոգեվարք է ճըպունն,
Եւ խոր թըմբերն ամառուն
Կը բըզըկտէ կը ցըրուէ
Թուփն ու տունկերը գիրեւտար խառնիխուն,
Ինչպէս ժանտ ձեռքն՝ որ կը ցընցէ գլուխ մ'ոստի,
Իր եղունգները մագերուն մէջ մըխած:

ՆԱԲԱՂԻ - ԲԻԼԵՏԻԿՐՈՒԴԱ

Որ հասարակ է,
Կը փայլակէ ծոփն.
Բլուրներուն՝ դաշտին
Վրայ միօրինակ
Տաղտուկ. շնիկ աստղին
Կայծակներուն տակ
Կ'ընէ Նաբուլի:
Գիշերին կէսն է.
Ձինջ ծովախորշին,
Ափերուն վըրայ,
Տունկերուն մէջտեղն
Արծաթ կ'անծաւել:
Լուսինն է լըման.
Նաբուլի կ'երգէ:

ՄԱՅԲՈՒԿԱՆ ՁԱՅՆԵՐ

Եթէ անցնիմ ես աշխարհի անտառէն
Սին երազի մը մէջ սուգուած, եւ ըստէպ
Բիւն անտեսէ մորենիները նենգժոտ,
Մայրիկ, դժն ես, որ ելլելով հեռաւոր
Գերեզմանէն՝ կը մըրմընջես ինձ. «Նայէ»:

Եթէ ծարաւ մոռացոնքի ե յօժար
Թունոտ պտուղներ քաղելու ես չըհարցնեմ
Թէ թոյնը քոն թէ արդեօք մահ կը բաշխէ,
Մայրիկ, դժն ես, որ ինձ խըստի՛ւ հրամայող
Ձայնով խըրատ կու տաս կ'ըսես թէ՛ «Մտածէ»:

Եթէ չեպերն ի վեր ըզգամ ես յանկարծ
Ինքզինքս անգօր եւ ոգեսպառ, եւ իմ յոյս,
Յոյսըս յետին, յետին նեցուկըս կըքի,
Մայրիկ, քուկի՞նդ է այն բարբառն անձկալից,
Որ կ'ըսէ իմ յոգնած հոգւոյս. «Աղօթէ»:

ՎԱՅԻՆԵԱՆՆԵՐ

«Խաղաղութիւն կը փնտսեմ...»

Ըսէք, ըսէք ինծի, ո՞ր է.
Ի՛նչպէս կըրնամ գըտնել զանի.
Ռ՛րչափ ատեն պէտք է նէրա
Երեսած լեռները հասնելու,
Աղբերակներն՝ ուր կը ժըպտի,
Անտառակներն՝ ուր կ'երազէ:

Ըսէք ինծի, շատ կ'արտորամ,
Կ'ուզեմ գիշեր չեղած հասնիլ.
Կա՞ն այն ճամբուն վըրան օձեր,
Քարեր, ստեղներ, ես չեմ վախնար
Սուր խիճերէ, վախ չունիմ ես
Ընծիւղներէ եւ օձերէ:

Ըսէք ինձ. հո՞ն է, գուք ինչո՞ւ
Ձիս տանելու կը դանդաղեք.
Եւ խընդրածս այնքան քիչ բան է.
Շատ տարիներ են որ կ'երթամ,
Շատ տարիներ՝ որ կը փընտոնեմ,
Շատ տարիներ՝ որ կը կանչեմ:

Իմ ո՞վ ըլլա՞մ կը հարցնէք.
Ի՞նչ փոյթը ձեր. պանդըխտուհի
Մ' եմ, որ գուցէ քիչ ատենէն
Կը հասնի իր նըպատակին:
Մուրողուհի մը՝ շատ աղքատ
Եւ շատ յոգնած ու ոգեսպառ:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱԲԻԿԱՆ

